

Resultatet af den ny Skattelov angav jeg allerede forleden at være det for det paagældende Finansaar 1892—1893, at Skatten havde indbragt omtrent 3,460,000 Kroner, medens der var paaregnet, at den skulde give 4,200,000 Kroner. Der bliver altsaa en Fejlregning, idet der er en Nedgang, som hidrører fra Vedtagelsen af Skatten, og som beløber sig til 740,000 Kr. i det afvigte Finansaar. Det er disse Resultater af Skattelovene, som jeg har troet, det kunde være rigtigt at gøre udførlig rede for, fordi jeg ser ikke rettere, end at der deri er en fuld Begrundelse for min Formening om, at vi, naar vi overveje, hvad Statskassen kan bære, nødvendigvis maa tage Hensyn til, at der forstaar os 2 Millioner Kroner sikker Nedgang, 1 Million gennem forøgede Udgifter og 1 Million gennem formindskede Indtægter, nemlig Skibsafgiften, medens det, vi kunne paaregne til Dækning deraf, er en aldeles ubestemt ubvis Størrelse, nemlig en Forøgelse af Skatten med 3 Kr. pr. Tønde, en Forøgelse af Skatten, der, efter min Mening, sandsynligvis kun vil bringe en forholdsvis noget lille Forøgelse i den samlede Indtægt af Skatten.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning til den ærede Forslagsstiller, selvfølgelig heller ikke i Retning af Storpolitik, og det er den, at han ganske vist betegnede den finansielle Betydning af det foreliggende Forslag som temmelig ubetydelig, temmelig ringe; men den ærede Forslagsstiller vil dog vistnok være enig med mig i, at man nødvendigvis maa se det i Forbindelse med ikke blot hans eget Lovforslag Nr. 2, med en sandsynlig Statte-nedgang af $\frac{1}{4}$ Million, men ogsaa i Forbin-delse med det Lovforslag, som blev forhandlet her i Forgaars med en sikker Statsudgift af $2\frac{1}{2}$ Million Kr., og saa tror jeg dog ikke, at det ærede Medlem paa nogen Maade vil kunne hævde, at disse samlede Stattebeløb ere en ubetydelig Nedgang.

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bühme: Jeg vil over for den ærede Finansminister sige, at de Kort, han mente at have paa Haanden med Hensyn til Kom-pensationspørgsmaalet ved Skatten og Sukkerskatten, forekomme mig ikke saa for-trinlige, som han vilde give det Udseende af. De Tal, som det højtærede Minister nu læste op, havde jeg nogen Vanfælighed ved at følge, men det forekommer mig dog, at

han indrømmede, at der var en ikke ubesent-
lig Fremgang i Sammenligning med, hvad
man havde ventet, med Hensyn til Sukker-
skatten, og med Hensyn til Skatten frem-
hævede han, at der var en stor Nedgang
paa Skatten forrige Aar, men jeg skal be-
mærke, at i den første Halvdel af dette Aar
have vi haft en saadan Fremgang, at hvis
dette forskætted i den anden Halvdel, komme
vi sandsynligvis op over 4,200,000 Kr. Den
er allerede nu 2,150,000 Kr. for dette Halv-
aar, og den vil for det næste Halvaar, selv
om Konsumenten ikke stiger, men blot holder
ved, blive 4,300,000 Kr. Den ærede Mini-
ster er allerede oppe over det Tal; han for-
langte, og Sukkerskatten giver endnu mere,
end han forlangte. Naar han tvivler om,
at Fremgangen kan blive ved, naar den for-
øgede Stat af 3 Kr. pr. Td. kommer yder-
ligere til om et Aar, vil jeg sige, at saa kan
han se at saa en Lov frem, hvorved den for-
øgede Stat ophæves; thi saa er der
temmelig sikker Udsigt til, at Stig-
ningen ved Tiltagen af Konsumenten vil
blive ved med at bringe mere og mere ind.

Men saa siger den højtærede Finans-
minister, at der er 2 Millioner, som vi maa
give Afkald paa, den ene er den Million,
som indkom ved Skibsafgiften, og den anden
er den, som medgaar til Alderdomsfor-
jærgelsen. Ja, det er ganske vist, men 2
Millioner er dog virkelig fra hans Side en
meget ringe Kompensation for de betydelige
Udgifter, som jeg tillod mig at fremhæve, at
han har haft hvert Aar, siden han blev
Minister, stigende aarlig til 10—12 Millioner,
og selv med Hensyn til disse 2 Millioner,
som jo Ministeren siger, at han giver væk
uden Kompensation — hvad der dog vil
vise sig ikke at være Tilfældet, da Kompen-
sationen vel nok kommer ind gennem Stat-
terne — maa der dog fremhæves den For-
fel, der er paa, hvorledes Kompensationen
skal gives, naar Ministeren skal have den,
og naar Befolkningen skal have den. Naar
Ministeren skal have den, tager han den flot
væk uden Bevilling, og der er altid Benge
nok baade til Embedsmænds Lønninger og
til militære Udgifter; men skulle vi have til
Alderdomsforjærgelse dette lille Beløb, som
er bevilget og fastsat ved Lov, kniber det
jaaledes at saa det fra Statskassen, at
Kommunerne ofte maa staa i Forfud næsten
i 2 Aar, inden de kunne saa fra Statskassen
det ringe Beløb, de skulle have. De Benge,
vi skulle have, klæbe saa umaadelig fast til
Statskassen, hvorimod der med Hensyn til
de Benge, som tages ud til uproduktive
Udgifter, vistnok kan siges, som et æret
Medlem sagde her forleden: „Lad rulle